

Městské divadlo Brno

 DOKOŘÁN

**LEDEN
2026
CENA 98 Kč**

Vážení divadelní přátelé,

do nového roku jsme vstoupili s tím, že jsme z nového století ukrojili první čtvrtinu. Ocitli jsme se za těch pětadvacet let v lepším a bezpečnějším světě? Jsou lidé laskavější a moudřejší? Mají více času pro své děti a co sami pro sebe? Získali jsme díky novým technickým vymoženostem více štěstí nebo více opravdových přátel? Jsme svobodní, a tak je tedy mnohé z toho na nás samotných, ovšem ne všechno můžeme ze svých pozic sami ovlivnit.

A tak jako jsme byli před začátkem třetího tisíciletí vystavováni událostem, vůči nimž je prostá, byť i odhodlaná vůle jednotlivce natolik zanedbatelným činitelem v možnosti změnit tok dění okolo nás pozitivním směrem, až nás zákonitě musí napadnout, že pokoušet se svět kolem nás napravit, leží mimo naše možnosti, a proto je lepší si ničeho nevšímat, oddat se apatii a koncentrovat se jen na sebe sama, na svůj vlastní prospěch...

Jenže pokud se lidská bytost takto dobrovolně vzdá vůle chtít bojovat proti nepravostem světa, bude logicky následovat situace, v níž nakonec pozbude **svobody** a s ní i možnosti dosáhnout svého osobního štěstí.

Jsem přesvědčen, že jedním z nejvýznamnějších pomocníků člověka při ochraně svobody je umění, a jsem pyšný na to, že jedním z nejvýznamnějších elementů tvorby našeho divadla je fakt, že jsme a vždy jsme byli divadlo svobodné, k čemuž taky odkazuje úplně první historický název našeho divadla, které před 80 lety (14. června 1945 na Gorkého ulici v Brně) otevřeli studenti brněnské konzervatoře s názvem Svobodné divadlo. Divadelní umění, které se odehrává

v živém dialogu mezi jevištěm a hledištěm, mezi lidmi toužícími po pravdě, cti, spravedlnosti a svobodě, je vnímavému člověku stále skvělou příležitostí pro boj se zlem.

Dokonce i jeden z hlavních reprezentantů filozofie pesimistického vnímání našich životů Arthur Schopenhauer, podle něhož svět a veškerý náš život nestojí za nic, si nejvíce ze všeho cenil umění, skrze které člověk může pochopit různá tajemství života – toho velkého nic.

Vždyť umění je výjimečně účinnou zbraní proti hlouposti a nudě, a ačkoliv se jedná o zápas nekončící, je nutné jej vést a třeba i ve formě komedie tak, jak nás k tomu vede moudrost Jana Wericha, který prohlásil: „Humor je boj s lidskou blbostí. V tomto boji nemůžeme nikdy vyhrát. Ale nikdy v něm nesmíme ustát.“

S přáním, aby se v následujícím čtvrtstoletí svět proměnil v lepší místo pro naše životy, si vás dovoluji nadále zvat na naše představení. Důvodů k návštěvě neubývá...

Na shledanou v našem divadle se s vámi za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Derniéra 7. prosince 2025 na Hudební scéně

První prosincový víkend jsme se rozloučili s muzikálem Heidi...

Stalo se...

...na autogramiádě před nedělní derniérou rozdali herci desítky podpisů.

Režisér Mikoláš Tyc zahájil s kolegy práci na romantické komedii Rozum a cit.

Zdenek Merta obdržel za svoji dlouhodobou uměleckou činnost cenu Master Prix, blahopřejeme!

Petr Štěpán

Kozoroh

Tak se nám tu valem množí
Lži o lásce kozoroží
Kozoroh prý není věrný
Kdepak. Neocenitelný
Druh a v lásce milenec
To je jednou jistá věc

Problém je, že Kozoroh
Je povahou introvert
Než by k vyznání se zmoh'
Obrátí ho raděj v žert

Když už ale láskou hoří
Všechny smysly kozoroží
To je vám pak, pane, fičák
Od Štrby až po Lomničák

Každá víska o něm ví
Pukaj skály, kleč se rdí
A nad Tatrou sa blýská

Skica: Pavel Tasovský

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři divadla

HEDIN AUTOMOTIVE

BRNO AIRPORT

Alžběta Janíčková

Divadlo je neustálé objevování sebe samé

Tančící houslistka, zpívající baletka, multižánrová herečka, inspirativní choreografka... Různých uměním prochnutých kombinací by se v souvislosti se jménem Alžběty Janíčkové dalo propojit mnohem více, neboť všechny uvedené možnosti jí zatím poskytlo její angažmá v muzikálovém souboru našeho divadla, kam nastoupila po úspěšně vykonaném konkurzu na taneční roli v muzikálu *Grand Hotel* v srpnu 2020. Jak sebe a své směřování vnímá ona sama, vám nastíní následující řádky.

Po pěti a půl letech v angažmá se zdaleka neprofilujete jenom jako profesionální tanečnice, což je obor, který máte vystudovaný, ale průběžně byly odhaleny i vaše další talenty. Postupně se k nim dostaneme, začneme ale tancem, který vás formoval od malička: co jste si nejprve z Baletní školy I. V. Psoty a posléze ze studia klasického tance na brněnské Taneční konzervatoři přenesla do současné muzikálové praxe v našem divadle?

Baletní průpravu jsem nejvíce využila v muzikálu *Grand Hotel* a v inscenaci *Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně*, ale klasický tanec je rozhodně základ pro jakýkoliv další pohyb. Zde v divadle se objevuje spíše muzikálový nebo scénický tanec, díky čemuž jsem se naučila používat své tělo zase trošičku jinak. Je hezké objevovat, co všechno tělo dokáže. (úsměv)

Do divadelního provozu se kromě profesionálních dovedností bezesporu hodí i určitá know-how, která jsou nutná pro balet stejně jako pro hru na housle, jíž jste se na ZUŠ V. Kaprálové věnovala celých dvánáct let, jako jsou disciplína, houževnatost, píle, řád, soustředěnost, trpělivost, vytrvalost, zodpovědnost...

Ze studia baletu jsem si určitě odnesla píli a trpělivost, kterou jsem později zúročila zde v divadle. Když jsem v 19 letech nastoupila do angažmá, byla jsem sice profesionální tanečnice, ale neměla jsem žádné zkušenosti s jevištní mluvou nebo zpěvem, proto jsem musela vše postupně odkoukat od kolegů, kteří mě inspirovali (a odkávám dodnes). A díky baletu taky vím, že všechno nové, co se učím, potřebuje svůj čas, proces, práci a spoustu dřiny, která právě za baletem stojí.

Vše řečené jsou zcela jistě nezbytné aspekty potřebné k úspěchu zvláště ve chvílích,

kdy jste musela vystoupit z „komfortní taneční zóny“. Kdybyste si měla projít váš repertoár zde, jaká inscenace nebo role pro vás byla prvním velkým krokem do neznáma po herecké a následně i po pěvecké stránce?

Když se ohlédnu zpět, je strašně vtipné, že jsem se bála vůbec mluvit a byla jsem nervózní i z jediné repliky ve *Světácích*. (úsměv) Mezitím jsem se otrkala, ale určitý ostych samozřejmě pořád zůstává. Naučila jsem se nemít s ním takový problém, nevadí mi být trapná. (úsměv) Celý proces zkoušení právě obsahuje i pocit, že je člověk na zkušebnách trapný a musí se protrápit situací, že něco dělá špatně a nemůže přijít na správný postup, což mě hrozně posunulo. Vše začalo jednou větičkou ve *Světácích*, potom jsem jinde měla tři větičky a dál se všechno hezky nabalovalo. Po pěvecké stránce byl velký boom *Sněhurka a já*, kde jsem musela mluvit i zpívat, což pro mě bylo velmi náročné. Stále chodím na zpěv a postupem času přicházím na principy, jak mi hlas funguje, kde musím více zabrat a kde spíše ubrat. Divadlo je neustálé objevování sebe samé. (úsměv)

Poněkud více textu se nabalilo i v čistě činoherní inscenaci *Hvězda v pasti*, s níž přišla role rozkošné Daphne Stillingtonové, která ve vás probudila ještě jeden talent, a sice komediální! Znovu se jím budou moci diváci pokochat v komedii *Drákula* – můžete přiblížit, jak probíhá zkoušení pod vedením režiséra Stanislava Slováka a koho z pozice tzv. 4. herce hraje? (Rozhovor vznikl na konci listopadu, pozn. aut.)

Kromě Ríši Pekárka, který bude hrát jenom jednu roli Drákuly, jsme my ostatní napsaní jako druhý, třetí, čtvrtý a pátý herec, protože nemáme pouze jednu roli, ale zastupuje-

S Michalem Matějem v muzikálu *Grand Hotel*, režie Stanislav Slovák

me všechny další postavy. Já mám například tři role. První se jmenuje Lucy, což je taková dobrodružná vědkyně, která je velmi racionální a přesně ví, co chce a jde si za tím. Má druhá role je ruský kočí – budu hrát muže, což mě velmi baví. Navíc mluvím s ruským akcentem, který jsem si i tak trochu prosadila, protože si myslím, že by se ke kočímu mohl hodit. (úsměv) A třetí role je kleptomanka Kitty, služka, která mluví slovensky, ale předem jsme si určili, že bude mluvit slovensky schválně trochu špatně, protože je pacientka psychiatrické léčebny. Vznikají díky tomu vtipné momenty. Celé představení bude opravdu obrovská komedie, ve které všichni musíme být hodně „trapní“. (smích) Za hodinu čtyřicet, kterou kus bude mít, si všichni vystřídáme spoustu rolí a vůbec se nezastavíme. Jde o fyzicky náročné představení a za sebe bych řekla, že i nejtěžší, co jsem tady kdy dělala.

Kdybyste měla na inscenaci pozvat diváky třikrát jinak za každou postavu, co byste řekla, že by vaše jednotlivé role řekly, na co by publikum nalákaly?

Lucy by nejspíš divákům řekla, že během představení uvidí neskutečné dobrodružství a spoustu barev a postav, které se v něm mihnou. Kitty by jim asi řekla, ať si hlídají svoje osobní věci, jinak se jim taky můžou vytratit. (úsměv) A pan ruský kočí nemá moc rád, když na něj lidi mluví, asi by si jel svoje a řekl by, ať diváci nechodí a zůstanou radši doma. (smích)

Na profesionální úrovni střídáte nejen divadelní role, ale také nejrozumnější žánry – kromě muzikálu a činohry tady u nás, baletních rolíček z dětských let a vystupování v rámci folklorního souboru Jánošíček v dospívání máte dokonce na kontě aktuálně i operu. Jak došlo k vašemu účinkování ve *Figarově svatbě*?

V Národním divadle Brno hledali na konkurzu tanečnický s hereckou průpravou, a tak jsem si říkala, že bych ho mohla zkusit a že by mohlo být inspirativní a zdravé občas vyjít ze své komfortní zóny, změnit prostředí a taky poznat nové lidi. Nahlédnout, jak to funguje v jiném divadle, a trochu se

S Hanou Kubinovou a Lukášem Janotou v nesmrtelné české komedii *Světáci*, režie Stanislav Slovák

i vrátit do Janáčkovy divadla, kde jsem jako dítě vyrostla. A teď už můžu říct, že v únoru budu v Janáčkově divadle s Operou Národního divadla Brno nově dělat ještě *Kátu Kabanovou*, na což se moc těším.

Když je řeč o tanci, nemůžeme zapomenout ani na s ním úzce související odvětví choreografie. U řady inscenací jste si totiž vyzkoušela funkci asistentky a díky koncertnímu projektu *Znamení*, který se uskutečnil o loňských Velikonocích, jste dostala příležitost vytvořit zde i první samostatnou choreografii. Kde jste čerpala inspiraci pro svěřené *znamení Střelce*?

Pokaždé vycházím z hudby. Pan Merta nám poslal skladby a každý z choreografů si mohl předem vybrat, která ze skladeb se mu líbí a jaké znamení by rád ztvárnil. Střelec mě okamžitě nadchnul svou melodičností a velkolepostí, hned jsem před sebou choreografii viděla. A Petr Gazdík jako režisér nám řekl, že by si představoval

choreografie buďto baletní, nebo úplně moderní (contemporary), já ji viděla spíše neoklasicky, tedy něco mezi baletem a moderním tancem, z čehož jsem vycházela. Bylo hezké zkusit si práci i z druhé strany. Pozice choreografa je velmi zajímavá a tvůrčí, ale já osobně nikdy úplně neinklinovala k vedení, kdy máte zodpovědnost za tanečníky a říkáte jim, co mají dělat. Bylo ale úžasné sledovat, jak se všichni, i vzhledem k minimu času, který jsme na přípravu měli, zapřeli a vše naprosto skvěle zvládli. Občasné vystoupení z komfortní zóny mě osobnostně formuje. (úsměv)

Hudbou vás pro zpracování choreografie zaujal Střelec, sama jste ale Beran – ztotožňujete se s obecně známou charakteristikou Berana a věříte celkově na astrologii, výklad hvězd nebo horoskopy?

Na astrologii úplně nevěřím, ale číst si v zákulisi pro randu horoskopy mě baví, i když opravdu nejsem Beran se vším všudy. Někteří věci na mě samozřejmě sedí, ale snažím

Při zkoušení komedie Drákula

se je převracet v dobré. Určitě jsem tvrdohlavá, ale zase ne tak, že bych vždy šla hlavou proti zdi. Bojovnost v sobě taky mám, ale je hodně utlumená, a taky myslím, že docela umím komunikovat s lidmi. No a občas jsem urputná, což ale zase dokážu využít, když vím, že mám málo času do deadlinu. Umím máknout, když je potřeba.

Hvězdy jsou vám nepochybně nakloněny a váš horoskop na druhý prosincový týden říká, že vás v něm čeká krásná role Slečny Greyové v nové inscenaci Rozum a cit režiséra Mikoláše Tyce, s nímž jste spolupracovala už při Hvězdě v pasti. S jakými očekáváními na zahajovací zkoušku vstoupíte?

Zatím se velmi soustředím, abych dotáhla do úspěšného konce Drákulu, na Rozum a cit se začnu připravovat až po premiéře, ale aspoň jsem se v rychlosti podívala na film, abych měla představu. S Mikym se mi pracuje moc dobře a podle obsazení se sejde

i fajn parta. A zřejmě tam taky budu mít víc rolí, protože jsem Slečna Greyová a další... takže asi zase nějaká služka. (smích) Moc se těším! (úsměv)

Jelikož náš rozhovor vychází v lednovém čísle, nabízí se na závěr otázka, s jakými očekáváními vstoupíte všeobecně do nového roku 2026? Máte předsevzetí, přání nebo cíle, kterých byste chtěla dosáhnout?

Předsevzetí si nedávám, protože jsem potom zklamaná. (úsměv) Chtěla bych dělat věci správně a nejlíp, jak se dá, ale hlavně v klidu. Chtěla bych být primárně šťastná a v pohodě a bez stresu, což se snažím aplikovat do svého života. (úsměv)

Mockrát děkuji za příjemné povídání a přeji, ať vás šťastné hvězdy, klid a pohoda neopouštějí!

Text: Kateřina Vižďová

Rybičky se mají ve foyer naší Činoherní scény čile k světu. Aby ne, když na ně chodí ťukat naši herci a odborné péče se jim dostává od akvaristů z firmy SkloREX!

Kamennou prodejnu SkloREX Akvárium s kompletním akva-tera sortimentem najdete na ulici Koperníkova 4309/19 v Brně-Židenicích.

A portrait of a man with dark hair and a beard, resting his chin on his hand and looking thoughtfully at the camera.

Dominik Pernica

Nejtěžší je být sám se sebou

Mladý dirigent Dominik Pernica se původně chtěl stát opravářem zemědělských strojů, místo toho studuje na JAMU a diriguje muzikály i opery. Povídali jsme si o tom, jak vzpomíná na svou cestu od bicích přes sborový zpěv až k dirigentskému pultu, a o tom, jak je těžké být sám se sebou. Pro čtenáře měsíčníku Dokořán také odtajnil, jak funguje výuka dirigentů na vysoké škole.

Dominiku, tradiční otázka: Jak jste se dostal k hudbě?

Pocházím z muzikantské rodiny, naši učili na ZUŠce a tak nějak chtěli, abych se tomu taky věnoval. Já strašně dlouho vzdoroval, protože jsem chtěl dělat všechno jiné, jenom ne hudbu.

Co třeba?

Chtěl jsem zemědělníctví, dědeček byl velký zemědělec z kulacké rodiny a já se pro to asi v osmi letech strašně nadchl. Chtěl jsem být opravář zemědělských strojů, prostě jsem chtěl dělat něco jiného. Nicméně to potom tak nějak vykrystalizovalo a já jsem začal hrát na bicí.

Co vás zlomilo?

Táta hrál v kapele Rosomák Olympic revival, hraje v ní dodnes. Šel jsem na jejich koncert v Blansku v Dělnickém domě a prostě mě to uhranulo. Ty bicí jsou právě takový nástroj, který se totálně vymyká oboru mých rodičů. Táta je kytarista a mamka akordeonistka. Usoudil jsem, že bicí by pro mě mohly být zajímavé.

A potom už vás to nepustilo.

No vlastně pustilo. Zhruba v patnácti letech, kdy jsem se odsunul ke klasice. Přirozeně jsem hledal, co se děje mimo tu populární scénu. Zjistil jsem, že existuje Smetana, Dvořák, Janáček. Klasická muzika mě začala zajímat, ale uvědomil jsem si, že s bicími se v tom neuplatním. Začal jsem zpívat ve sboru a přes něj jsem se dostal k dirigování.

Jaká to byla cesta od zpěvu k dirigování?

Šel jsem na střední pedagogickou školu, začal jsem zpívat ve sboru a sbormistrovská práce se mi hrozně líbila. Člověk byl totiž v té hudbě a s těmi lidmi, byl součástí procesu. Já nejsem dobrý zpěvák, abych se pěvecky uplatnil, ale myslím, že mám názor, jak to technicky vytvořit. A když jsem se hlásil na JAMU, zjistil jsem, že se člověk jako sbormistr moc uživit nemůže (to by

musel mít velké štěstí), takže jsem šel na dirigování orchestru.

Vy ještě pořád studujete a současně už dirigujete v divadle. Jak se dá skloubit studium a umělecká činnost?

Je to náročné. Ale v těchto oborech je nezbytné, aby studium bylo spojeno s praxí. Vždycky je nejlepší, když má člověk nějaký vlastní soubor nebo se může realizovat jinde i mimo školu. Někdy je opravdu náročné to skloubit, ale zaplat pánbůh za to.

Mě vždycky zajímalo, jak probíhá výuka dirigentů. Jestli tam jde jenom o máchání rukama... Co je hlavní náplní studia?

Prvně to musíme technicky zvládnout, musíme být přehlední ve schématu. Gesta musí správně vyjádřit, co chceme sdělit.

Takže se učíte nějaká konkrétní gesta?

Jasně! Na tom je to celé postavené. To, že člověk sedí nad partiturou a promýšlí, jak to interpretačně uchopit, je spíš individuální záležitost. Do hodiny už musíte přijít s náзором a pedagog s vámi řeší především technickou stránku provedení. Je zajímavé, že někdy to má člověk v hlavě vymyšlené, ví přesně, jak to chce udělat, ale ty ruce mu to prostě neumozní. Pedagog je tam od toho, aby mu nastavil zrcadlo a řekl: „To gesto není adekvátní, zkus to jinak, aby to bylo přehledné pro všechny hráče.“

A vy dirigenti máte ustálený gestický slovník?

Každý dirigent musí vycházet ze svých tělesných proporcí, ale základní je držet dirigentské schéma, aby bylo jasné, kde je jaká doba, a potom do té formy napasovat další hudební parametry jako dynamiku, hudební výraz a podobně.

Já miloval Bernsteina a ty jeho výrazy. Je to někdy až tanec.

Jo, ale někdy je toho tance moc a člověk víc diriguje celým tělem než rukama a to pro hráče může být matoucí. Méně už pro sbor –

Na tiskové konferenci k muzikálu *Pohádka o živé vodě*

zpěváci ocení, když s nimi jdete i tělesně. Ale orchestrální hráči musí mít před sebou jasný metr a člověk musí být jasný a přehledný ve výrazu.

Jaká hudba vás baví?

Moje zaměření je teď především v opeře. Líbí se mi hudba 20. století. Za mě je král Leoš Janáček, který se svým realistickým přístupem v hudbě i v dramatu dospěl podle mě ke stropu, kterého se dá v opeře dosáhnout. Ale nebráním se ani romantickým titulům, s výjimkou Wagnera, k tomu jsem se nepropracoval.

Z toho musí hrozně bolet ruce...

No jéje, když to trvá čtyři hodiny... Jo, asi ten Janáček je pro mě největší cíl.

A od Janáčka k muzikálu... Jak je to daleko?

Podle mě to není tak daleko. Muzikál je do velké míry taky civilní, není tam ta operní manýra. Takže se dostáváme na paralelní cestu a v mnoha ohledech se to potkává. Akorát je to komplikovanější v tom, že Janáček vychází z neofolkloristického základu.

A taky je potvora v tom, že za sebe řadí velmi rychle hudební útržky, které spolu ne vždycky souvisí, což je technika takzvané montáže. Prostě to tam střílí a nenechá posluchače vydechnout. Kvůli tomu Janáčkoví spousta lidí nerozumí.

Třeba je to jen těžší k němu proniknout.

Každá hudba se musí naučit poslouchat. Když jsem já slyšel Janáčka poprvé v Národním divadle, byla to *Její pastorkyňa*, bylo mi patnáct let. A já vůbec nechápal, o co jde. A to je *Pastorkyňa* ještě poměrně romantická věc. Je pro vás jako dirigenta nějaký zásadní rozdíl mezi muzikálem a operou?

Dirigent v opeře to má celé ve svých rukou, všechno musí řídit on. V muzikálu mám někdy pocit, že je potřeba nechávat to na herecké akci, která to řídí, a my jsme tam proto, abychom hudební a dramatickou složku propojili. V opeře musí být člověk direktivnější. V muzikálu jsme spíš od toho, abychom to propojovali.

Vy jste už spolupracoval s Městským divadlem Brno na *Pohádce o živé vodě* a teď

máte na pultu *Bídničky*. Znal jste tento muzikál předtím?

Neznal. Samozřejmě ty hlavní hity ano, ale netušil jsem, jak je to obsáhlá věc a že je to v podstatě tříhodinová opera.

To asi ano, už tím hudebním materiálem, tím ponorem do emoce – to je skoro až taková popová opera, ne?

Je to tak.

Co byste o *Bídnicích* řekl z pozice dirigenta?

Je krásné, že se tam objevují témata, která můžou působit leitmotivicky, takže to má s operou mnoho společného. Na druhou stranu harmonie je velmi přehledná. Místy se objeví nějaký pozoruhodný souzvuk, ale jinak se tam pracuje s klasickými principy populární hudby, které občas ozvláštní terciové příbuznosti působící psychologicky a hudebně velmi efektně. Takže výrazivo je jiné než v klasické opeře, ale kostra a forma je dost podobná. Což je mi velmi sympatické.

Co byste třeba vypíchnul z hudební složky?

Je to mistrně prokomponovaná věc. Nejsou to čísla, která by na sebe navazovala, je to ohromný hudební i dramatický oblouk. Zkrátka velké dílo.

A teď bude velmi důležité, aby došlo k propojení hudební složky s tou dramatickou. Naštěstí pan režisér Moša hudbu velmi dobře cítí, takže v tom žádný problém nebude. Věřím, že to všechno propojí v jeden celek, jeden organismus, který bude skvěle fungovat.

A teď plně mimo hudbu. Máte nějaký volný čas?

Já hrozně rád jezdím i chodím do přírody, pokud možno na kole. Pocházím z Blanska a tam máme hodně přírodních scenérií, do kterých se, když je čas, rád vypravím. Nejradši sám. Aby člověk byl jenom s přírodou. Ale toho volného času je málo. Poslední dobou čím dál míň.

Co je pro vás nejlepší odpočinek?

Třeba si přečíst knížku, sednout si, dát si klid sám pro sebe. Zjistil jsem totiž, že nejtěžší je být sám se sebou. Jak člověk dělá do hudby, pořád komunikuje se sborem,

s muzikanty, s kolegy a potom přijde domů a myšlenky v něm pořád pracují. Takže si říkám – měl by ses zklidnit, zastavit se. Na tom musím pracovat.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Česká premiéra 13. a 31. prosince 2025 na Činoherní scéně

Gordon
Greenberg
Steve
Rosen

DRÁKULA

děsuplná
komedie

režie Stanislav Slovák

Potleskem i květinami jsme ocenili také práci realizačního týmu v čele s režisérem Stanislavem Slovákem.

Díky téhle drákulovské partě mělo naše premiérové publikum pěkně namožené bránice!

Úsměv a dobrá nálada nás provázely i ve vinném baru Korek...

...kde si Stanislav Moša a Zdeněk Helbich přitukli na zdar nové inscenace s autorem scény Christophem Weyersem a jeho ženou Bettinou Weyers, ředitelkou agentury Gallissas, která nám zajistila práva pro uvádění této komedie.

Jan Dušek (1942–2025)

V pondělí 1. prosince 2025 ve věku 83 let zemřel profesor Jan Dušek.

Profesor Jan Dušek byl jednou z nejvýraznějších osobností moderní scénografie uznávanou doma i v zahraničí. Scénografii absolvoval na pražské DAMU jako jeden z posledních žáků ve třídě legendárního profesora Františka Trösterera, na něhož vzpomínal jako na zásadní osobnost, která ho naučila brát práci velmi vážně, ale sebe sama ne. Inspirací mu byl i František Zelenka a jeho divadlo v limitovaných podmínkách tereziánského ghetta.

Po ukončení studií v roce 1967 nastoupil do angažmá v tehdejší Státní divadle Ostrava, jež záhy vyměnil za ostravské Divadlo Petra Bezruče. Na počátku 70. let stále angažmá ukončil a přešel do svobodného povolání. Od té doby spolupracoval téměř se všemi českými divadly a s režiséry několika generací. Velmi významná byla jeho spolupráce s Divadlem Na zábradlí, a to jak s jeho pantomimickou skupinou pod vedením Ladislava Fialky, tak s činoherním souborem, zejména v éře režiséra Evalda Schorma.

Jeho tvorba se nikdy neomezovala jen na oblast činohry, zahrnovala také operu a velmi často i balet, a tak se při své práci setkal i s většinou předních choreografů.

Během téměř šedesátileté praxe navrhl přes šest set scénických výprav, u řady z nich byl také autorem návrhů kostýmů. Duškových výtvarný rukopis byl nezaměnitelný. Jeho scénografie byly vždy přesné, citlivé, vizuálně výrazné a hluboce propojené s divadelním příběhem. Jeho návrhy scénických dekorací, prostoru a kostýmů přinášely originální a výstižné řešení inscenací i práci s neobvyklými materiály a předměty, jako např. provazy, plátna, koberce, papírové kartony apod., jež umožňovaly variabilitu a funkčně komunikovaly s herci a tanečníky. Jeho stylu, který výtvarnou stránku úzce propojoval s hereckou akcí, se začalo říkat akční scénografie.

Byl také dlouholetým pedagogem scénografie na DAMU, kde dosáhl profesury a téměř třicet let katedru scénografie vedl. Významnou roli sehrál také jako první porevoluční děkan DAMU, kdy byl ke kandidatuře na tuto funkci vyzván samotnými studenty a podí-

Poslední práci Jana Duška pro naše divadlo byla scéna k antické tragédii Oidipus král v režii Stanislava Moši

lel se na přechodu školy k demokratickému fungování. Pedagogické činnosti se v rámci řady stáží hojně věnoval také v zahraničí. Svou tvorbu pravidelně vystavoval na Pražském Quadriennale a s úspěchem se zúčastnil i řady mezinárodních scénografických výstav, např. na Trienále v Novém Sadu v 70. letech byl za svou tvorbu vyznamenán na předních příčkách. Z domácích významných ocenění získal Cenu Alfréda Radoka 1996 za výpravu k inscenaci *Othello* v Městském divadle Brno. Zde se v průběhu let 1996–2010 podílel na vzniku více než třiceti inscenací, např. *Heda Gablerová*, *Kean IV.*, *Hra o lásce, smrti a věčnosti*, *Amadeus*, *Les*, *Mistr a Markétka*, *Naši furianti*, *Zkouška*, *Sluha dvou pánů*, *Svět plný andělů*, *Libuše*, *Libertin*, *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Hráči*, *Čekání na Godota*, *Racek*, *Bouře*, *Ginger a Fred*, *Slaměný klobouk*, *Marie Stuartovna*, *Poprask na laguně*, *Equus*, *Kumšt*, *Kočka na rozpálené plechové střeše*, *Blbec k večeři* či *Oidipus král*. V listopadu 2025 obdržel Cenu Thálie udělovanou Českou akademií divadelníků za mimořádný přínos českému divadelnímu umění. Čest jeho památce!

Návrh kostýmu pro komedii Slaměný klobouk

Jubileum – Aleš Slanina

Co jiného by mělo provázet narozeninovou oslavu než bouřlivé salvy smíchu!? Těch se Aleš Slanina dočká v roli úředníka Henryho Perkinse jistě pozhleň. Zběsilá fraška *Prachy!* se tak 23. ledna stane divadelním zážitkem i skvělou narozeninovou jízdou. A třeba bude jedním z narozeninových dáreků k čtyřicetinám i kufr plný peněz 😊

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

premiéra

LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI) slavný muzikál podle románu Victora Huga

V lednu se na Hudební scéně chystá jednoznačně velkolepá podívaná – na jevišti se totiž vrací Jean Valjean i další hrdinové legendárního muzikálového příběhu, který se stává odměnou a dárkem pro diváky i divadelníky. Náš herecký soubor je opět připraven v plné síle zazpívat *Slyš tu píseň zástupů* a vy se připravte na nezapomenutelný a nepřekonatelný zážitek!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: P. Gazdík, L. Vlček, I. Vaňková, A. Slanina, L. Bergerová, J. Mauer, M. Salvadori, E. Mertová, K. Daňhelová a další.

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador:

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Výpravný muzikálový příběh líčí napínavé dobrodružství Roba Jeremyho Colea, jenž má záračný dar: umí vycítit blízkost smrti, přesto – anebo možná právě proto – je předurčen, aby léčil lidi. Své poslání je odhodlaný naplnit i přes zapření vlastní náboženské víry, současně je ale víra v dobro motorem, jenž ho žene přes půlku světa až k uskutečnění jeho snu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Matouš nebo R. Pekárek, K. Daňhelová nebo E. Mertová, S. Slovák nebo J. Uličník, L. Kolář nebo I. Ondříček, A. Slanina nebo D. Vitáček a další.

Robert Harling:

OCELOVÉ MAGNOLIE komedie o vážných věcech

„Co tě nezabije, to tě zocelí!“ Takové poselství předává sehranými výkony šestice hereček, která pod vedením režisérky Katji Pegan stvořila nebývale silnou inscenaci. Jednotlivé postavy v ní prožívají radosti i strasti života, ke kterému přistupuje každá z nich svým osobitým způsobem, když je však potřeba, umí se semknout a čelit životu i smrti pospolu.

Režie: Katja Pegan

Hrají: R. Coufalová, B. Slaninová, I. Vaňková, E. Hladilová, M. Sedláčková a A. Antalová.

Ray Cooney:

PRACHY! zběsilá fraška

Co byste dělali, kdybyste omylem vyměnili svůj kufrík za jiný, kde by bylo tři čtvrtě milionu liber? Úředník Henry se rozhodne si peníze nechat a s manželkou hodně rychle a hodně daleko zmizet. Vše je ale proti němu – jeho žena chystá oslavu, na niž už dorazili přátelé, situaci komplikují i policisté s taxikářem a na obzoru se již zjevuje tajuplný Kmotr...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: A. Slanina, A. Zelová, L. Janíková, P. Štěpán, J. Mazák, R. Pekárek, P. Földeši a O. Haláček.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

PÁ	2.1. 19.00	Drákula	E5
SO	3.1. 19.00	Bylo nás pět	
NE	4.1. 18.00	Bylo nás pět	
PO	5.1. 19.00	Vrabčák a anděl	
ÚT	6.1. 18.00	Vrabčák a anděl	
ST	7.1. 18.00	Tak trochu básník	SP
ČT	8.1. 19.00	Tak trochu básník	A4
PÁ	9.1. 19.00	Drákula	AB5
SO	10.1. 19.00	Drákula	AB6
PO	12.1. 19.00	Lazebník sevillský	A1
ÚT	13.1. 19.00	Lazebník sevillský	C2
ST	14.1. 19.00	Drákula	AB3
ČT	15.1. 19.00	Drákula	AB4
PÁ	16.1. 19.00	Lazebník sevillský	C5
SO	17.1. 19.00	Lazebník sevillský	A6
NE	18.1. 19.00	Tak trochu básník	D
PO	19.1. 19.00	Drákula	AB1
ÚT	20.1. 19.00	Drákula	AB2
ST	21.1. 19.00	Lazebník sevillský	A3
ČT	22.1. 19.00	Lazebník sevillský	C4
PÁ	23.1. 19.00	Prachy!	A2026
PO	26.1. 19.00	Prachy!	M2026
ÚT	27.1. 19.00	Ocelové magnolie	Z2026
ST	28.1. 19.00	Ocelové magnolie	T2026
PÁ	30.1. 19.00	Až na ten konec dobrý	R2026
SO	31.1. 19.00	Až na ten konec dobrý	X2026

PÁ	2.1. 19.00	Iakomec	
NE	4.1. 18.00	Tříkrálový koncert	zadáno
ÚT	6.1. 18.00	Medicus	
ST	7.1. 19.00	Medicus	
ČT	8.1. 18.00	Medicus	
PÁ	9.1. 18.00	Medicus	
NE	11.1. 18.00	Křídla 2024/2025	

PÁ	23.1. 14.00	Les Misérables (Bídníci)	
PÁ	23.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	A5/AB5
SO	24.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	P
NE	25.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	
PO	26.1. 18.00	Les Misérables (Bídníci)	SP
ÚT	27.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	C2/E2
ST	28.1. 18.00	Les Misérables (Bídníci)	zadáno
ČT	29.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	A4/AB4
PÁ	30.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	C5/E5
SO	31.1. 14.00	Les Misérables (Bídníci)	
SO	31.1. 19.00	Les Misérables (Bídníci)	A6/AB6

Až na ten konec dobrý

NE	1.2. 19.00	Až na ten konec dobrý	V2026
PÁ	6.2. 14.00	Rozum a cit	
PÁ	6.2. 19.00	Rozum a cit	AB5
SO	7.2. 19.00	Rozum a cit	P
NE	8.2. 19.00	Rozum a cit	
PO	9.2. 19.00	Otec	
ÚT	10.2. 19.00	Drákula	C2
ST	11.2. 19.00	Drákula	
PÁ	13.2. 19.00	Tak trochu básník	A5
SO	14.2. 19.00	Tak trochu básník	AB6
NE	15.2. 19.00	Rozum a cit	E7
PO	16.2. 18.00	Rozum a cit	SP
ÚT	17.2. 19.00	Lazebník sevillský	A2
ST	18.2. 18.00	Lazebník sevillský	
ČT	19.2. 19.00	Lazebník sevillský	AB4
PÁ	20.2. 19.00	Splašené nůžky	
SO	21.2. 19.00	Splašené nůžky	
NE	22.2. 19.00	Rozum a cit	D
PO	23.2. 19.00	Rozum a cit	A1
ÚT	24.2. 19.00	Rozum a cit	E2
ČT	26.2. 19.00	Rozum a cit	A4
PÁ	27.2. 19.00	Rozum a cit	E5
SO	28.2. 19.00	První rande	

Tak trochu básník

Hostování Veřejná generálka

Premiéra

Daniel Kyzlink, Luděk Kašparovský:

WINTON příběh záchrany 669 dětských životů

Víte, co je etika? Veskrze lidskou a výmluvnou odpověď nabízí výjimečné hudební dílo stvořené na motivy skutečných událostí spojených s mimořádnou záchrannou akcí, díky níž dostalo 669 československých dětí šanci na druhý život v Anglii. Nečekejte však jen srdceryvnou tragédii – hlavním motivem příběhu je totiž brána zázraků, která se v únoru opět otevře.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: D. Rymeš nebo M. Salvadori, M. Krajčová nebo L. Krausková, J. Daniel nebo M. Mihál, L. Janota nebo R. Jícha, J. Gazdíková nebo M. Matějová a další.

Gordon Greenberg, Steve Rosen:

DRÁKULA děsuplná komedie pro diváky s jakoukoli krevní skupinou

Pokud při přečtení titulu *Drákula* očekáváte muzikál, jste na omylu. Pokud očekáváte děsivý horor, mýlíte se ještě víc. A pokud na inscenaci míříte vlastně s jakýmikoliv očekáváními, rychle na ně zapomeňte. Náš *Drákula* je totiž rozverně šokující činoherní parodií na současný svět, ve které je možné cokoliv. Jistí si můžete být jen vlastními výbuchy smíchu!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: R. Pekárek, M. Mihál, J. Daniel, A. Janíčková a A. Zelová.

Florian Zeller:

OTEC tragická fraška

Položili jste si někdy otázku, jakou roli ve vašem životě hraje hudba? Ač se to nemusí zdát důležité, právě přítomnost či absence hudebního doprovodu v inscenaci dává tušit, kdy je otec André částečně při smyslech a sám sebou. Jakmile totiž piano utichne, je jasné, že jeho mysl a paměť prohrává nerovný boj s nemocí, která se zákeřně plíží, aby ho pozřela.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: J. Mazák, A. Antalová, M. Němec, K. Daňhelová, V. Skála, E. Jedličková a T. Marko.

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY detektivní komedie o několika konecích

Oblíbená komedie, jež je stálicí našeho repertoáru, bývá v jiných divadlech uváděna i pod názvem *Bláznivé nůžky*. Takové označení je však pro naše zpracování přece jen nedostatečné, neboť právě slovo „splášené“ mnohem lépe vystihuje, co vás čeká. V inscenaci se totiž spláší úplně vše včetně dvou policistů, kterým s vyšetřováním vraždy budete muset pomoci vy!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: R. Coufalová, I. Ondříček, M. Sedláčková, R. Gajdoš, M. Isteník a V. Blahuta.

Osobnosti MdB doporučují...

Sedm jednou ranou

Zdenka Merty

1. Kniha

Čtu obzvlášť v létě, což je vlastně dávno (samozřejmě jsou knihy, které zůstanou v myslí déle než pár měsíců nebo let). Z letošního léta si vybavím dvě – *Podvolení* Michela Houellebecqa (opravdu impresivní dystopie) a *I'm Your Man* (výtečná biografie Leonarda Cohena). Těším se na léto 2026.

2. Film

Krásný je dokument Kláry Tasovské *Ještě nejsem, kým chci být* o fotografce Libuši Jarcovjákové, ale není úplně pro všechny. Já

mám rád povedené mainstreamové filmy, z našich třeba *Vlhy*. Moc pěkný je taky vcelku nenápadný český animák *Myši patří do nebe*. Zážitková byla též návštěva premiér filmů *Barbie* a *Oppenheimer* ve stejný den, ale to už se asi jen tak nepodaří.

3. TV seriály

Určitě nejsem expert, ale v době covidu i později v týdnech, kdy jsem neměl povinnosti, jsem leccos viděl. Je známým faktem, že úroveň některých seriálů převyšuje i (mnohem) dražší filmy. Vyjmenuju pár (doutám) méně známých, které mě bavily – *Volejte Saulovi*, *Odpověď v pokoji*, *Gangy z Birminghamu*, *Fargo*, *Láska padá z nebe...* plus všechno od Davida Attenborougha. A s velkou radostí vidím, že i české produkce jsou čím dál lepší. Třeba *Šťěstíčku naproti* z fotbalového prostředí, které vcelku dobře znám, je velká sranda.

4. Divadelní představení

Chodím nějak málo do divadel a taky mám smůlu – párkrát jsem to netrefil. V poslední době se mi velmi líbilo představení *Tak trochu básník* s Petrem Štěpánem v MdB a taky *Thrill Me* s Richardem Pekárkem a Lukášem Adamem v Celetné. A viděl jsem v Londýně úchvatný nový muzikál *Podivuhodný případ Benjamin Buttona*.

5. Hudba

Chodím dost na koncerty různých orchestrů. Česká filharmonie je božská, ale kvalita všech českých orchestrů (včetně toho našeho) se stále zvedá. Naposledy jsem byl před pár dny na Prague Philharmonia (tedy přejmenovaná pékáčka) a byli senzační. Mozart, Haydn, Poulenc – všechno precizní i emotivní. Šoubyznysu tolik nedám, ty závody, kdo sežene kolik lidí (tedy publika) na jedno místo, jsou mi docela protivné. Byl jsem ovšem na krásném komorním koncertu Báry Polákové *Něhy*.

6. Oblíbené místo v Brně

Myslím, že Brno je v posledních letech mimořádně dobré místo k životu. Nemá magii (a zároveň chaos) metropolí jako Paříž, Londýn nebo i Praha, ale disponuje jinými lákadly. Divadla, všechny ty nové restaurace, parky, sportoviště, hodně mladých lidí v ulicích – všechno má úplně jiný šmrnc než řekneme před dvaceti lety. Trochu podobný pocit takové bezstarostnosti a volného prostoru jsem měl nedávno v Kodani. Vždy jsem v Brně hodně času trávil v divadle, je to přece jen domov. Až teď objevuju jiná prostředí i lidi a často mě něco mile překvapí.

7. Aktualita

Nejsem zrovna kafkolog. Během pobytu v Lázních Darkov jsem však ve třech dnech viděl film Agnieszky Holland *Franz*, v moravskoslezském ND Glassovu operu *Proces* a krásnou taneční inscenaci *Kafka* v ND Brno. Ta koncentrace byla okouzující a je možné, že se mi takto všechny tři jmenované kusy líbily víc, než kdybych je viděl jednotlivě. Každopádně tuhle trojkombinaci doporučuju.

Text: Zdenek Merta
Kresba: Jaroslav Milfajt

Zdenek Merta se Stanislavem Mošou při práci na *Snech svatojánských nocí*

Já jsem ty a ty jsi já aneb Sny svatojánských nocí

Zhasly i utichly už všechny novoroční ohňostroje a láhve s nedopitým šampaňským dočista vyprchaly. Přišel čas pustit se s novou energií do dalšího roku a začít dělat věci lépe. Tedy alespoň první týden v lednu, pak už přichází potřeba zvolnit a vrátit se do příjemně zajetých kolejí.

A tak se – stále ještě lehce ovínění z nespočtu doznívajících přípitků – znovu ponoříme do šera divadelního archivu a najdeme hravý sluneční paprsek v podobě kouzelné divadelní inscenace. V těchto zimních dnech, kdy je svět zahalený chladem, nám z archivu jako živý záblesk ožívá muzikálová féerie *Sny svatojánských nocí*.

Jeden z nejhranějších muzikálů našeho divadla, který měl přes tři sta repríz, je zároveň prvním společným dílem hudebního skladatele Zdenka Mertý a libretisty a režiséra Stanislava Moši. Jeho československá premiéra 14. září 1991 byla – jak se později ukázalo – předzvěstí velkého úspěchu. Událost proběhla ve velkém stylu a zanechala nezapomenutelný dojem. Dobové recenze zachytily její atmosféru takto: „...je dobře, když Brňané, vracející se z víkendových výletů, uvidí z tramvají [šalin] i aut, že se u Mrštíků děje cosi neobyčejného. Neboť to byl pocit, který jsem měl zejména potom v hledišti, že jsem svědkem mimořádné události v brněnském divadelním životě.“ Co se tedy vlastně dělo? Před budovou divadla byl až na protější stranu ulice ve výšce natažen velký transparent s nápisem lákajícím na představení, herci přijeli těsně před začátkem v drožce přivítání špalírem diváků a nechyběly ani světelné efekty a mnohadicelová hudba.

Pohled do snu se v této inscenaci proměnil ve výpověď o bdění a skutečnosti. Svatojánská noc, která přichází z 23. na 24. června, v sobě totiž nese nejen tajemství, ale také vytváří svět, kde je na chvíli možné vše. Inscenace

Z divadelního archivu

vznikla na motivy hry Williama Shakespeara *Sen noci svatojánské*, avšak ze samotného Shakespeara je ve *Snech svatojánských nocí* jen pramálo. Moša, autor libreta a režisér v jedné osobě, jenž byl v této době také uměleckým šéfem Divadla bratří Mrštíků (název Městské divadlo Brno nese divadlo až od roku 1993), vznik díla popisuje následovně: „*Někdy v červnu 1990, když jsem připravoval inscenaci Shakespeareova Snu noci svatojánské, mě začaly neodbytně pronásledovat vize, které zpívaly a lákaly mě k cestám skrze houštinu snů kouzelného lesa, v němž ožíval každý kámen a postupně se proměňoval v květinu, zvíře, člověka – celý ten rozhádaný svět, který se mi přes všechny atomizované konflikty nakonec sjednotil do jednotné harmonie, natolik obecné, že už vlastně s původním Snem noci svatojánské měla společná především jen základní témata...*“

Muzikál svými alegoriemi nastavoval zrcadlo současnému světu, reflektoval převrácení hodnot a zaměňování pravdy a lži, lásky a nenávisť. Režie útočila na diváka nejen slovem, zpěvem, pohybem a hudbou, ale také napětím, humorem a barvami. Snovost navozovaly nápadité kostýmy, výrazné, až surrealistické líčení doplněné o paruky s delšími třicími vlasy. Celým představením provázel Klíč neboli Puk (Jan Apolenář), jenž škodolibě komentoval lidské slabosti a aktivně zasahoval do děje. Přehlédnout nelze ani výkon Zory Jandové, jež hostovala v roli Polymnie/Matky, a Ladislava Koláře jako Krále tenorů a basů/Oberona.

Inscenace se dočkala uvedení nejen na naší Činoherní scéně, ale o několik let později i na Biskupském dvoře. Desítky představení proběhly také u Křižíkovy fontány v Praze, kde se v roli Titánie představila Petra Janů. Německá a anglická verze pak slavily úspěch v řadě evropských zemí, jako jsou Německo, Rakousko, Slovensko, Slovinsko, ale i Finsko.

Text: Eliška Halodová

Lenka Janíková

Jsem dojatá máma, když vidím, jaké štěstí

prožívá má dcera na jevišti

S Lenkou Janíkovou se známe dlouho. Já nastoupila do divadla jako mladé ucho a chvíli po mně se objevila se skupinkou svých vrstevníků i Lenka. Působila nenápadně, skoro plaše, a přesto mě dokázala na jevišti zaujmout. Právě svou úsporností a plachostí, zároveň ale svou přirozeností a klidem, za kterým ovšem byla cítit ohromná síla. Časem se tato síla stala přirozenou součástí každé její práce. Dnes se vždy těším na Lenčiny role, které jsou obdařeny velkou hloubkou, a ztvárnění každé z nich je vedeno minimalistickými prostředky, které však přesně pracují pro podstatu její role.

Leni, jak ses k tomuto dopracovala?

Zcela jistě to má svůj vývoj. Když si vzpomenu na úplný začátek, tak jsem ani nevěděla, že existuje nějaká divadelní škola. Tušila jsem, že by mě hraní bavilo, ale vůbec jsem si v tomhle nevěřila. Říkala jsem si, že tohle pro mě není, že je to záležitost jen pro pár vyvolených. Zároveň tam ale byla velká touha a chuť se herectví věnovat.

Ty nepocházíš z žádné divadelní rodiny.

Ano, nemám herecké zázemí, pocházím z učitelské rodiny. Ale například můj tatínek krásně zpíval a ještě před mým narozením vedl školní sbor. Z rodiny tento impuls nepřišel, spíše to byly podněty z okolí, které mě k divadlu směřovaly. Od mala jsem tancovala a zpívala, ale hraní jsem se věnovala jen doma, kdy jsem do svých divadelních pokusů zapojovala i své bratry a pak jsme to společně předváděli rodičům v obýváku. Až na gymnáziu jsem byla angažovaná do amatérského divadelního spolku, kde mě to moc bavilo, a pak díky Pavlínce Vitázkové, tehdy Ptáčkové, která byla mojí spolužačkou, jsem objevila Městské divadlo, když do něj udělala konkurz do *West Side Story*. Začala jsem chodit do dramaťáku, kde se mě ujala skvělá Henrietta Ctiborová, se kterou jsem se začala připravovat na zkoušky na JAMU. Chtěla jsem studovat činoherní herectví, ale nakonec jsem se dostala na muzikál do ročníku ke Zdeničce Herfortové. Byla jsem za to ráda, ale zároveň jsem k činohře pořád utíkala, takže už od druhého ročníku jsem hrála s činoherci v Martě. V činohře jsem cítila větší jistotu než u zpěvu. Když jsem chodila jako malá zpívat na ZUŠku, tak mi paní učitelka řekla, že mám nějaký šelest na hlasivkách a já to tehdy vyhodnotila, že prostě nezpívám dost dobře a už jsem to měla někde v hlavě uložené. Trvalo mi dlouho, než jsem ve zpěvu získala nějakou sebedůvěru. Ta mi celkově nebyla moc vlastní, vyrůstala jsem v rodině s dalšími třemi sourozenci, z nichž nejstarší byl mentálně postižený a vyžadoval hodně péče, tak už nezbývalo tolik prostoru a pozornosti pro nás ostatní. Navíc jsem velmi brzy přišla o maminku a po skončení JAMU i o tátu. Protloukali

jsme se hodně sami. Dnes jsem sama v roli rodiče a moc si užívám, že své dceři můžu dávat svou lásku, pozornost i zdravou podporu. Je přirozeně sebevědomá a klidně si ve svých osmi letech stoupne na jeviště. To bych si já v jejím věku vůbec neuměla představit. Tak jen pozoruju, jak ji to tam baví a užívá si to. Držela jsem ji od divadla dál, brala ji tam jen v případě, kdy jsem pro ni neměla hlídání, což bylo výjimečně. Stejně ji ale nadchlo a vtáhlo. Nicméně ten zápal pro hraní se u ní projevoval už od malička. Dokázala si dlouze hrát sama s různými figurkami, plyšáky, měnila u toho hlasy, vymýšlela si příběhy a užívala si svůj vlastní vnitřní svět. Pamatuji si, jak jsem ji vzala poprvé do divadla na pohádku *O Pejskovi a Kočičce* do Radosti. Byla to tehdy její oblíbená pohádka. Neměla ještě ani dva roky, říkala jsem si, že třeba zůstaneme jen na první půlku, když to na ni bude dlouhé. Ale jen se zvedla opona, nespustila z jeviště oči, a když o pauze opona spadla, rozplakala se, že chce ještě, a to samé pak na konci. Postupně pak začala vnímat, že nějaké děti v divadle i hrají, tak se mě na to začala ptát. A pak díky jedné starší holčičce ze školky zjistila, že se tady otevřela Muzikálová školička a vyčetla mi, že jsem jí o tom neřekla a nepřihlásila ji na konkurz. Bylo jí teprve šest, měla nastoupit do školy a mně to přišlo moc brzo. Ale řekla jsem jí, že když o to bude pořádek stát, může to zkusit za rok. Celý rok ji to nepustilo, takže nakonec na ten konkurz šla a od té doby je pravidelně v divadle, kde si našla nové kamarádky a spolu s nimi si to ve školičce moc užívá.

Je zřejmé, že jablko se neodkutálelo daleko od svého stromu.

Tak pravda, Maya už je na rozdíl ode mě z té herecké rodiny. Ale zároveň miluje taky třeba zvířátka. Určitě si může v životě najít ještě i jiné zaměření nebo vášeň, než je divadlo, uvidíme. Teď si moc užívá účinkování v muzikálu *Winton*, kde si vytvořili bezva partu. Když pak šly s holčičkami společně na konkurz na malou Cosette do muzikálu *Bídnič*, vzájemně si držely palce a já byla ráda, že si mezi sebou nepěstují soutěživost nebo něja-

S Jakubem Przebindou a Petrem Gazdíkem v muzikálu *Les Misérables* (Bídňáci), režie Stanislav Moša

Drama *Bílá Voda mělo derniéru* v listopadu 2025, režie Dodo Gombár

kou nevraživost. Když pak Mayenka zjistila, že je jednou z těch vybraných holčiček, měla samozřejmě velkou radost, přála si to, ale zároveň měla radost i z ostatních vybraných, a to i z malých Eponinek, protože to jsou taky její kamarádky a těší se, že si s nimi zahraje. Snažím se tento přístup vnášet i mezi ostatní děti v Muzikálové školičce, aby spíš než spolu soutěžily, tak si přály a spolupracovaly. Teď zrovna s nimi mívám hereckou. Přijala jsem tuto nabídku od Evičky Helbichové už loni, především z popudu mé dcery, která chtěla, abych je taky chvíli učila. A, i když je to někdy náročné, baví mě být s nimi v tom jejich světě. Letos tedy jak s těmi o něco zkušenějšími, kteří tam jsou už druhým nebo třetím rokem, se kterými se dá už soustředěněji divadelně tvořit, tak i s nováčky, kteří jsou někdy hodně divocí, ale herecký zápal, chuť a nadšení jim taky nechybí.

Jak s dětmi pracuješ?

Hrajeme si, učíme se improvizovat na různá témata, vytváříme situace, ve kterých si zkoušíme ztvárňovat emoce, pracujeme s textem na mluvním projevu, momentál-

ně na pohádkách. Je to různé. S novými dětmi je to i o základních dovednostech, jako vzájemně se poslouchat, neskákat si do řeči, sledovat, když druhý hraje, je to pro ně ještě výzva udržet na všech lekcích pozornost a soustředěnost. V každé skupince je čtrnáct dětí, které chodí dvakrát týdně na tři hodiny, kdy střídají herectví, zpěv a tanec. Takže když jdu někdy potom ještě hrát, je to docela výživné. (smích)

To je nádhery, Leni, jak dokážeš od mé původní otázky o tom, jak přistupuješ ke svému herectví, obloukem říct vlastně úplně vše, na co jsem se chtěla ptát. Ale mě by opravdu zajímalo, jak to vnímáš? Jak přistupuješ k roli a jak si to užíváš? Třeba teď byla derniéra *Bílé Vody*, kterou jste zkoušeli s režisérem Dodem Gombárem.

Bílá Voda byla velká výzva. Tři hodiny v kuse na jevišti, hromada textu, silné emoce, neustálé soustředění se. Jsem ráda, že tato role přišla až nyní, protože do některých rolí je dobré nejprve dozrát – jak lidsky, tak profesně. Tak je to i celkově s tím hraním, je to o postupném dozrávání, zkušenos-

tech, zabydlování se na jevišti. Mám ráda, když na něm panuje sounáležitost, kdy společně sloužíme inscenaci a není to jen o jednotlivých exhibicích, pokud to tedy není přímo záměrem inscenace. A to byl zrovna případ *Bílé Vody*, kterou jsme s mými kolegy měly rády právě pro to společné bytí na jevišti, pro to zvlnění a hloubku, kterou pro nás to představení mělo. Na tom měl velkou zásluhu jeho režisér Dodo Gombár, který s námi pracoval velmi intenzivně, záleželo mu na tom, abychom svým postavám rozuměly a věděly jsme, jak je hrát, co skrze ně máme sdělit, jakou atmosféru vytvořit. A tohle si užívám, že vím jak a proč, a pak se to postupně dotváří při dalších reprízách, kdy to začne ještě víc vše do sebe zapadat a usazovat se. Tak je to přirozené u každé inscenace, že časem zraje, a když někdo přijde na premiéru a pak na pozdější reprízu nebo derniéru, ten posun většinou zaznamená. No a to mě herectví? To bude asi hodně souviset s nějakým mým současným vnitřním klidem, s většími zkušenostmi a právě s tím zabydlováním se na jevišti. A samozřejmě

i s těmi všemi náročnými situacemi, kterými jsem si v životě prošla a které mě ve výsledku posílily. Jak v životě, tak na jevišti.

Tvoje dcera vypadá, že je na jevišti šťastná a spokojená. Budeš ji v tom podporovat?

Pokud tam bude i nadále šťastná a spokojená, pak ano. Vedu ji ale také k tomu, aby na divadle moc nelpěla, aby to nebylo něco, co musí dělat za každou cenu. Teď to jsou pro ni nové zkušenosti, které chce zažívat, přestože už ví, že to není vždy jen zábava, ale že k tomu patří i čekání na zkouškách, už ví, jak je náročný generálový týden, jaké to je pak po večerech hrát, být ráno do školy nevyspalá anebo tam nějaký čas kvůli zkouškám nebýt, i když by chtěla... Mám to každopádně nastavené tak, že ji vždy ráda podpořím na její jedinečné cestě a v tom, co ji dělá šťastnou.

Byla jsi hrdá matka, když jsi viděla Mayu na jevišti?

Spíš dojatá. Užívala jsem si, že je tam šťastná. Kdybych viděla, že se na jevišti trápí, hned bych to zarazila. Ale hrdá byla její babička, která jí taky moc fandí a podporuje

ji, a hrdý by byl zcela jistě i její syn, Mayenčin tatínek Kuba Zedníček, který ji už téměř osm let podporuje a fandí jí tam seshora...

Leni, řekni, co tě teď čeká a na co se těšíš?

Teď mě čeká především projít s Mayou těmi *Bídňky*, kterými jsem si prošla i já před šestnácti lety jako jedna z Fantine. (úsměv) Zároveň začneme s režisérem Mikym Tycem zkoušet inscenaci *Rozum a cit* a na to jsem zvědavá. Jednak na svoji roli již postarší, dosti nepříjemné paní matky a pak na to, jak se tento obsáhlý román podaří převést na jeviště. Ale s Mikym je to vždy příjemná spolupráce, takže se na to těším. A taky se těším na blížící se zimní slunovrat, kdy se zastaví to prodlužování tmy, a přestože je to oficiální začátek zimy, je tam rovnou ta naděje, že se pomalu dny začnou zase prodlužovat a světlo začne pomalu sílit, i když to ještě nějaký čas hned nezaznamenáme. A pak taky na Vánoce a na nový rok, co hezkého nám přinese. A to jak v divadle, tak i v soukromém životě, kde se mi už nějaký čas dějí samé pěkné věci, mám vedle sebe skvělého partnera, se kterým se máme rádi, podporujeme se a užíváme si bytí spolu i s jeho rodinou. A který je velký parťák s Mayenkou, mají spolu moc krásný vztah a za to jsem velmi vděčná.

Dobře, takže teď už se posuneme k těm Vánocům. Jak je trávíte?

Trávíme je rodinně, slavíme je několik dní, abychom se všichni se všemi potkali a obdarovali se. Vánoce taky miluji pro ten čas zastavení se, zklidnění – obzvlášť po tom předvánočním shonu, kdy už je vše zařízené, uklizené, nachystané a máme právě ten prostor pro setkávání s blízkými, přáteli a taky prostor jen tak být, chvíli nic nemuset a taky nic nedělat. Prostě jen tak spočinout. Na to se moc těším a to přeji i všem našim divákům, dopřát si trochu klidu a času jen pro sebe a své blízké.

Nádherná slova na závěr nepotřebují žádný komentář. Leni, moc díky a přeji tobě i dceři už jen samé krásné zážitky jak v divadle, tak i v osobním životě.

Text: Helena Brzobohatá

Anketa

Postavy z Drákuly

Hrabě Drákula

Jaké je vaše životní krédo, kterým se řídíte?

„Carpe noctem!“ – Užívej noci.

Nemáte to úplně jednoduché, zdá se, že vám lidé kolem vás úplně nerozumí. Co je pro vás nejtěžší?

Ano, ano... Když někomu podáte ruku a on omdlí jen proto, že máte o pár stupňů chladnější dlaň, není snadné navazovat vztahy. Nejtěžší je přesvědčit lidi, že i upír může mít srdce... i když momentálně nebije.

Jak by vypadal váš ideální den, kdybyste mohl dělat cokoli, co si zámůžete?

Den? To slovo se v mém slovníku moc nevyskytuje. Ale kdybych si mohl vybrat, trávil bych noc na hrabětech, s pohárem A+ pod měsícem v úplňku.

Co vás dokáže vždycky rozesmát?

Když někdo řekne, že upíři neexistují. Nebo když si turisté myslí, že můj hrad je „jen atrakce“. Ach, ta selfie s rakví!

Čeho se bojíte?

Slunečních erupcí, konce noci a... vánočních večírků s otevřeným barem – tam se vždycky najde někdo, kdo chce míchat Bloody Mary podle vlastního receptu.

Jonathan Harker

Jaké je vaše životní krédo, kterým se řídíte?

Já mám ve svém životě kréda dvě. První zní: „Nevystavovat se zbytečně nebezpečným situacím, ve kterých by se mi mohlo něco hezkého stát.“ A druhé: „Každá nemovitost má něco, co z ní činí jedinečný kus, který stojí za to prodat.“

Nemáte to úplně jednoduché, zdá se, že vám lidé kolem vás úplně nerozumí. Co je pro vás nejtěžší?

Všichni si myslí, že jsem až moc precitlivělý a ustrašený. Ovšem kdyby si uvědomili, že na každém kroku se skrývá nebezpečí, troufám si říct, že mnohdy i smrtelné nebezpečí, začali by nad svým životem a životními kroky přemýšlet jinak. Nejtěžší je pro mě fakt, že ve Whitby se nedají koupit antibakteriální gely, tudíž si je musím nechávat posílat až z daleka. A když mi zásoba dojde a nemám nové balení, trnu strachem, zdali vůbec vydržím zdráv do příštího data dodání.

Jak by vypadal váš ideální den, kdybyste mohl dělat cokoli, co si zámůžete?

Na krásném stříbrném podnose by ležely nejrůznější druhy sendvičů. Já bych rovněž ležel, na divanu, který by byl v blízkosti stolečku s podnosem. Ochutnával bych jeden po druhém, zapíjel to dobrým Cejlonským čajem, ne příliš horkým, a u toho bych si četl nějakou zajímavou beletrii.

Co vás dokáže vždycky rozesmát?

Například když vidím, jak se štěňátka mezi sebou kočkují. To je opravdu k popukání.

Čeho se bojíte?

Takhle... já bych spíš mluvil o tom, čeho se nebojím. To jsou štěňátka, sendviče, vlastní vypraný a vydezinfikovaný kapesník a má snoubenka Lucy. I když, z ní mám vlastně taky někdy strach.

Doktor Westfeldt

Jaké je vaše životní krédo, kterým se řídíte?

Děkuji Bohu, že jsem se narodil jako chlap. **Nemáte to úplně jednoduché, zdá se, že vám lidé kolem vás úplně nerozumí. Co je pro vás nejtěžší?**

Nejtěžší je, že jsem si přál mít tři syny. A tak mi byla nadělena nádherná a milovaná dcera Lucy a ještě k tomu Mína.

Jak by vypadal váš ideální den, kdybyste mohl dělat cokoli, co si zámůžete?

Tento den bych strávil ve společnosti svých psychootroků. Nechal bych se obsluhovat a u toho bych je vyléčil.

Co vás dokáže vždycky rozesmát?

Žena, která si myslí, že může něco dokázat.

Čeho se bojíte?

Dovolené se samými ženami.

Lucy Westfeldtová

Jaké je vaše životní krédo, kterým se řídíte?

Prožij každý den tak, jako by byl tvůj poslední!

Nemáte to úplně jednoduché, zdá se, že vám lidé kolem vás úplně nerozumí. Co je pro vás nejtěžší?

Je to tak... Ženy jsou strašně podceňované. Naším životním cílem přece nemusí nutně být rození a vychovávání dětí. Chceme se vzdělávat, pracovat a mít stejné možnosti, jako mají muži.

Jak by vypadal váš ideální den, kdybyste mohla dělat cokoli, co si zámánete?

Procestovala bych Evropu!! Ne... celý svět!!! Chtěla bych vidět všechno! A nejlépe se svým snoubencem Jonathanem, ale nevím, jestli by se mu to úplně zamlouvalo... on je spíš takový domácí typ.

Co vás dokáže vždycky rozesmát?

Muži... někdy jsou opravdu směšní.

Čeho se bojíte?

Že by se něco stalo mé rodině. Mé sestře Míně, otci nebo Jonathanovi...

Mína Westfeldtová

Jaké je vaše životní krédo, kterým se řídíte?

Věřím, že každý si zaslouží lásku... i když si ji musí vynutit. Prostě se nikdy nevzdávej, obzvlášť, když nemáš co ztratit, což je můj

případ. Jo a ještě jedno... když máš obrovské znaménko na krku, předstírej, že je to módní doplněk.

Nemáte to úplně jednoduché, zdá se, že vám lidé kolem vás úplně nerozumí. Co je pro vás nejtěžší?

Nikdo mi nerozumí, všichni mě přehlížejí. Víte, ono je těžké zazářit, když vedle vás stojí moje sestra Lucy. Už jste někdy stáli vedle člověka, který má vždy perfektní vlasy? Ale nejtěžší pro mě nedávno bylo, když mě kluk chtěl eroticky kousnout do krku a omylem mi prokousnul tepnu. To úplně zkazilo atmosféru.

Jak by vypadal váš ideální den, kdybyste mohla dělat cokoli, co si zámánete?

Ráno bych se probudila krásná. Pak by mi přišel milostný dopis, který by nepatřil Lucy. A nejkrásnější by bylo, kdyby mě někdo pozval na rande a byl by to člověk.

Co vás dokáže vždycky rozesmát?

No, mně stačí málo. Třeba když někdo řekne nějaké dlouhé slovo a já vůbec netuším, co znamená, ale zní velmi legračně. Já se taky často směju tak dlouho, že zapomenu, čemu se vlastně směju. Jsem prostě veselá kopa.

Čeho se bojíte?

Já se bojím spousty věcí. Třeba když je ticho. To totiž většinou znamená, že se všichni bojí, že řeknu nebo udělám něco hloupého, což se nakonec bohužel vždycky stane. Ale mojí největší noční můrou je, že na mě nezbyde žádný pěkný mužský.

Napsali o nás

Nevíte, co je to etika? Skvělou odpověď má muzikál Winton.

Jana Soukupová | 20. října 2025 | MF Dnes – Brno a jižní Morava

Muzikál *Winton* podle příběhu Angličana Nicholase Wintona, jehož světová premiéra proběhla tuto sobotu v Městském divadle Brno, se stala svého druhu událostí, což činí prostou recenzi tohoto kusu obtížnou nejen kvůli faktu, že jde o zpracování skutečného historického děje. Navíc totiž kromě mnoha osobností, včetně bývalé slovenské prezidentky Zuzany Čaputové, dorazila na první muzikálové ztvárnění „svého osudu“ asi padesátka dětí a potomků takzvané Wintonovy rodiny. Tak si říkají dosud žijící, původem československé židovské dívky, které „skromný anglický úředník Winton“ zachránil v letech 1938 a 1939 před holokaustem.

Wintonův u nás už dobře známý příběh je tedy nejen naprosto nepředstavitelný svým lidským dosahem, ale při převodu do je-

vištní podoby až kriticky obtížný, pokud se libretista Luděk Kašparovský a skladatel Daniel Kyzlink chtěli vyhnout kýči, sentimentu nebo možnému velikášství. A na druhé straně pokud nechtěli jen dokumentaristicky zopakovat už mnohokrát prezentovaná historická data.

Je tedy velmi milou recenzentovou povinností prohlásit, že tento veleobtížný balanc oba autoři zvládli se ctí, hudebně dokonce snad ještě lépe než v libretu, kde se však úloha dramatika jeví ještě těžší. V našich dobách totiž nebylo patrně zpracováno žádných uměleckých kusů víc než na námět hrůz nacistického běsnění. I když tedy vložený polofiktivní příběh jedné rodiny ohrožené rasistickými německými zákony sleduje až klasický scénář, nakonec je možné vnímat jej jako jakýsi základ, na kterém

se rozvíjí až zázračně uskutečňovaná Wintonova snaha, díky níž v anglických rodinách přežilo 669 dětí, jejichž rodiče pohltily pece válečných koncentráků. A právě toto střídání konkrétního rodinného děje s „úřednicinou“ Wintonovy snahy převést židovské děti přes tehdy už nacistické Německo ovládané Hitlerem dává muzikálu skutečný náboj. Vlastně je možné si tento boj s byrokratickými mlýny svým způsobem i vychutnat. Všechno navíc podkresluje živá hudba mohutného orchestru, ve své síle účinná a ve střídání patřičných stylů zajímavá. Dokonce i zpívané pasáže nikdy nesklouznou k laciné jednoduchosti, jakkoliv bylo těžké převést do muzikálové formy emoce, které si kvůli mimořádným okolnostem nelze vlastně vůbec představit. V premiérové alternaci titulní postavy se Marco Salvadori postaral o jistý výkon pěvecký i herecky, fiktivního židovského otce

Stránského přesvědčivě ztvárnil Lukáš Janota a jeho ženu Johana Gazdíkova, ostatní úlohy se blíží spíše rychle a účelově načrtnutým postavám. Ocenit je ale třeba scénu s četnými projekcemi Petra Hlouška, ta totiž s vkusem sloužila a nijak neurážela. A na konec patrně i spoluménaristicky zasahující režii Petra Gazdika, u níž samozřejmě nelze zcela dohledat, kam až v úpravě scénáře sahala. Je tedy také těžké říci, kdo provedl takřka závěrečnou změnu, prosazenou patrně na poslední chvíli, protože není ani v programu, kde je jinak celý scénář otištěn. Jde ale o skvělý tah. Před poslední písní zde totiž místo původně plánovaných obecně známých údajů zazní ze záznamu hlas už staříčkého Nicholase Wintona, který na otázku, co ho vedlo k jeho činům, praví, že etika. „Jak to myslíte?“ táže se ho znovu redaktor. „Vy nevíte, co je to etika?“ odvěti se suchým anglickým humorem Winton.

Lazebník sevillský baví i po 250 letech

Jan Trojan | 7. listopadu 2025 | brnozurnal.cz

Brilantní komedie na Činoherní scéně Městského divadla Brno

Opět je tu veselohra. Pořádná, poctivá, přímo útočící na city a bránici. Na jeviště Činoherní scény Městského divadla Brno vbíhá jen chvilku po začátku pestře oblečený Figaro, jenž je lazebníkem sevillským. Zpívá a oslovuje vysokou postavu v dlouhém hnědém kabátu a s kloboukem se sklopenou střechou. Divák rychle ví, že je to Hrabě Almaviva toužící po Rosině. A pak začne koncert jediné herečky a čtyř herců stěžejních rolí. Dalších šest herců tento rej příjemně doplňuje.

Děj známe z Rossiniho opery z roku 1816, původní hra Pierra-Augustina Carona de Beaumarchaise z roku 1773 je šťavnatější, plnější. V opeře dominuje nádherná hudba, tady všechno ostatní. Především her-

ci. Michal Isteník přivádí na jeviště Figara, oblíbenou postavu chytrého i vychytralého člověka, typově známého třeba z Goldoniho *Sluhy dvou pánů* či z Molièrova *Lakomce* (...). Autorka kostýmů Andrea Kučerová zvolila pro tuto postavu sice výraznější, ale nikterak vyzývavou kombinaci hnědých barev. Není to šasek, je to obyčejný rozumný člověk nápadný svojí výřečností. Ocenění zaslouží kostymérka za všechny ostatní postavy.

Režisér Stanislav Moša měl šťastnou ruku při výběru představitelů i dalších rolí. Rosina v podání Svetlany Janotové prochází celým dějem ve slušivých blankytně modrých šatech. Perfektně se vžívá do mladé schovanky, chytré odvracející opakované ataky směšného starce Barthola. Musí také chvíli zpívat jako neškolená zpěvačka, což je pro skutečnou zpěvačku náročnější. Nej-

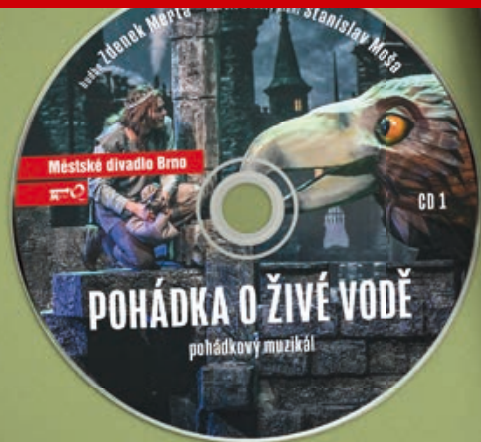

Svetlana Janotová a Milan Němec v komedii Lazebník sevillský, režie Stanislav Moša

nápadnější postavou, také díky autorovi, je zmíněný poručník Bartholo, jehož na jeviště přivádí již ve třetí scéně rozený komik Milan Němec. Poklona opět kostýmu a také vlásenkářkám za paruku vypadající lépe než skutečné vlasy. Maskérům za úpravu obličejů. A samotnému protagonistovi za procítěné podání tohoto partu. Nádherně odporný dědek vyplazující jazyk v blízkosti schovanky, jeho skřehotavý hlas, stařecké pohyby, třes, komický text, jeho ponížení na konci; vše, co má být v dobré komedii dell'arte. Zmíněným Hrabětem Almavivou je urostlý a také oblíbený Aleš Slanina. Postava mu sedne, užívá si scénu, kdy přijde přioпилý v jízdní uniformě. Alanu Novotnému se vydařila postava Dona Bazilia. Dobře zvládá předešlou a samozřejmě komic-kou vadu řeči. Vrcholem je scéna, když Rosinu učí zpěvu. Lahůdka pro diváky, ovšem

i radost pro samotné divadelníky, soudě podle toho, jak hovořili o zkouškách i podle rozhovorů v programové brožuře. Režisér i herci se netajili, že diváky budou obohacovat o improvizace. Na druhé premiéře, kterou jsem navštívil, se to dařilo. Divák se bavil, hra nijak nezestárá. Skladatel Mirko Vuksanović nenásilně prokládá některé scény flamencem, jen občas uvede několik taktů orchestrální hudby. Vytvárník Jaroslav Milfajt volil tentokrát klasické pojetí. Domek s verandou je skutečný, zasazený v půvabném městě Sevilla. Většina dialogů se odehrává v Bartholově domě s dobovými rekvizitami. Výrazným prvkem, který viděli nejlépe diváci z balkonu, je podlaha vytvořená z modrých, šedých a světle hnědých trojúhelníků vytvářejících šesti-úhelníky. Hraje se v novém překladu Zuzany Čtveráčkové.

Muzikálová Pohádka o živé vodě na CD

Milí diváci,
vánoční svátky a s nimi neodmyslitelně spojený čas strávený při čtení nebo sledování pohádek je sice oficiálně za námi, díky našemu divadlu vás však povznášející pohádková atmosféra a nálada nemusí opustit ani v novém roce. Společně s princeznou Kristýnou a princem Janem si totiž budete moci podle libosti opakovaně notovat a připomínat, že:

Láska je tou vodou živou,
co světem pohnout umí.
Kdo ji pozná, kdo ji najde,
všemu porozumí.

Nejen tento vybraný, ale i všechny další krásné verše z libreta Stanislava Moši zhudebněné skladatelem Zdenkem Mertou jsou totiž součástí nově vydané nahrávky, která je rozdělena rovnou do dvou disků. Kouzelný příběh o nemocném králi, třech udatných princích i třech drakem uvězněných a zakletých princeznách doprovázený nádhernou hudbou tedy můžete poslouchat celý od začátku až do šťastného konce i se všemi zvraty tak, jak ho znáte z jeviště Hudební scény. CD muzikálu *Pohádka o živé vodě*, jenž vychází z té nejlepší české pohádkové tradice, zakoupíte za 480 Kč buď přímo v divadle na pokladnách či u prodejních stolků ve foyer

obou scén, anebo online v e-shopu na webu www.mdb.cz.

A zanedlouho se daný titul objeví také v nabídce na účtu [Spotify Městského divadla Brno](https://www.spotify.com/cz/), na který měsíčně zavítá přes neuvěřitelných 3 600 posluchačů, i na dalších streamovacích platformách k tomu určených. Konkrétně na zmíněném Spotify profilu naleznete již nyní alba s našimi dalšími původními pohádkovými hudebními inscenacemi, jako je například fotbalová pohádka *Klapzubova jedenáctka* se swingově laděnou hudbou předního českého jazzmana Jiřího Levička, muzikálová pohádka *O statečném kováři* s nezapomenutelnými nadčasovými melodiemi a texty legendárního muzikanta Petra Ulrycha nebo *Devět křížů* s hudbou od multitalentovaného hudebníka Robina Schenka, kterou k dokonalosti přivádí písňové texty Petra Štěpána. Poslední uvedené dílo se sice prezentuje jako historický muzikál, nicméně pohádková je díky vám jeho poslechovost – například oblíbený ústřední hit *Uherské koně* už nemá daleko k dosažení úctyhodné příčky čítající 50 000 poslechnů! Děkujeme vám všem za neutuchající přízeň a přejeme pohádkový vstup do nového roku 2026 s písní na rtech!

Připravujeme

Jane Austenová Jitka Šotkovská Jan Šotkovský

ROZUM A CIT

romantická komedie o lásce, cti a společenských konvencích

režie Mikoš Tyc

**Legendární anglický román
vyprávějí o lásce, cti a společenských
konvencích s lehkým ironickým
náhledem vyšel poprvé v roce 1811. Jeho
nová dramtizace bude brzy uvedena
také na jevišti Městského divadla Brno,
a to ve světové premiéře.**

Autorka původního románu, britská spisovatelka Jane Austenová (1775–1817), vedla na první pohled tichý a nenápadný život. Zajímavé je, že sice proslula svými romány s milostnými zápletkami, ale sama se nikdy neprovdala. Velkou část života strávila v rodinném kruhu a věnovala se psaní. S krátkými humoristickými prózami začala už v patnácti letech a značná část jejího díla vznikla, ještě než jí bylo dvacet dva let. Tuto tvorbu nicméně i nadále přepracovávala a vyšla až výrazně později, a to nejdříve anonymně. Jako autorka byla jmenovitě uváděna až posmrtně, kdy si její tvorba získala nevídané uznání. Dokázala totiž pronikavě a s nebývalou přesností nahlédnout do nitra lidských vztahů, společenských zvyků i citových zápasů mladých žen své doby. Její „romány rodinného života“ v sobě spojují laskavý humor, romantickou touhu po opravdové lásce i jemnou kritiku dobových literárních klišé. A právě romány jako *Pýcha a předsudek* nebo *Rozum a cit* jí zajistily nesmrtelnost a obdiv generací čtenářů i divadelních a filmových tvůrců.

Druhá ze zmíněných knih tentokrát ožije i na Činoherní scéně. Příběh *Rozumu a citu* sleduje osudy dvou sester Dashwoodových – rozvázné Elinor vyznávající zdravý rozum a romantické Marianny okouzlené vášnivými city. Jejich život zásadně promění smrt jejich otce, která razantně změní jejich finanční situaci a vrhne je do nevyzpytatelného prostředí očekávání, společenských konvencí, počítání peněz, ale také šťastných náhod a lásky. Do cesty jim totiž vstoupí řada mužů nejrůznějších povah: od umírněného Edwarda Ferrarse přes uctivého Plukovníka Brandona až po okouzlujícího a tajemného Johna Willoughbyho. Co je v tomto komicém světě zvrátů a překvapivých odhalení

nakonec užitečnější? Rozum nebo cit? Možná pro ten šťastný konec je ve výsledku potřeba obojí.

Tento klenot anglické literatury pro Městské divadlo Brno zdramatizovali **Jitka Šotkovská** a **Jan Šotkovský** podle překladu **Kateřiny Hliské**. Na Činoherní scénu se opět vrátí hostující režisér **Mikoláš Tyc**. Velmi výpravou, a přesto variabilní scénu **Marka Cpina**, která důmyslně umožňuje rychlé proměny mezi různorodými prostředím napříč Anglií předepsané autorkou, ozdobí kostýmy **Alexandry Gruskové**, jež kombinují typické empírové siluety s osobitými výtvarnými nápady. Hudbu inspirující se anglickými lidovými písněmi složí **Matěj Štrunc** a doplní ji pohybová spolupráce **Anny Korby Vanacké**. Dramaturgy inscenace jsou **Vojtěch Balcar** a **Jan Šotkovský**.

Bohaté zalidněný svět románu Austenové slibuje také velké herecké obsazení. V rolích sester Dashwoodových se můžete těšit na **Svetlanu Janotovou** jako Elinor a **Nikol Wetterovou** jako Mariannu. Jejich matku, Paní Dashwoodovou, ztvární **Alena Antalová**, jejich bratra Johna **Jan Valeš** a jeho ženu Fanny **Evelína Studénková**. Jako nápadnici sester se představí **Martin Mihálc** coby Edward Ferrars, **Jiří Mach** jako Plukovník Brandon a **Adam Gazdík** v roli Johna Willoughbyho. Čekat na vás budou také **Eliška Hladilová** jako Lucy Steelová, **Alan Novotný** jako Lord John Middleton, **Markéta Sedláčková** coby Paní Jenningsová, **Marta Matějová** a **Jakub Przebinda** coby manželé Palmerovi, **Lenka Janíková** jako Paní Ferrarsová a **Filip Fajt** jako Robert Ferrars. V řadě dalších postav se ještě představí **Alžběta Janíčková**, **Eva Jedličková**, **Tomáš Jiřík**, **Radim Tvarůžek** a **Miloslav Čížek**.

Nenechte si tedy ujít tuto velkou a výpravou inscenaci klasického románu Jane Austenové, který se na českých jevištích příliš často neobjevuje. **Světová premiéra původní dramtizace se uskuteční 7. a 8. února 2026 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.**

Text: Vojtěch Balcar

PF 2026

Mediální partneři

RENGL

DOKOŘÁN leden
2026

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Výkonná redaktorka:

Lenka Kovářiková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

311. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 15. 12. 2025

Náklad: 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová,

Tino Kratochvil, Jef Kratochvil

Titulní strana:

Nikol Wetterová

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ

režie Stanislav Moša

6. až 9. ledna

na Hudební scéně

Jan Valeš

Česká premiéra 13. a 31. prosince 2025 na Činoherní scéně

Gordon
Greenberg
Steve
Rosen

DRÁKULA

děsuplná
komedie

režie Stanislav Slovák